

ville blive udførte, og saa snart der derved bliver Plads i Rækken af Baneanlæg, vil der allerede i Løbet af de 10 Aar være fuld Anledning til at fremkomme med andre." Og afdøde Minister Ingerslev tog Ordet umiddelbart efter Ordføreren og har ikke, hverken den Gang eller senere, i alt Fald i Folketinget, udtalt sig i den af det ærede Medlem angivne Retning. Derimod har der senere været behandlet en Række af private Lovforslag i Folketinget, og ved den Lejlighed blev der udtrykkelig konstateret Overensstemmelse mellem Regeringen og Medlemmerne i den modsatte Retning; man vilde overhovedet ikke have kunnet drøfte disse forskellige Forslag til private Baner i Sydjylland, dersom det ærede Medlems Mening havde været den rigtige.

Koch: Maa jeg gøre en kort Bemærkning?

Formanden: Det ærede Medlem har Ordet for en kort Bemærkning.

Koch: Maa jeg blot over for den højtærede Indenrigsminister sige, at hvad han nu har oplyst selvfølgelig er fuldkomment rigtigt, det har jeg ikke noget at indvende imod, men jeg har selv personlig angaaende private Baneanlæg været hos den daværende Indenrigsminister og bragt dette Spørgsmaal frem, og dertil har han svaret: Saa længe Loven af 8de Maj 1894 ikke er gennemført, indlader jeg mig ikke paa noget nyt privat Baneanlæg.

Luun: Jeg bad om Ordet paa et meget tidligt Stadium af denne Behandling, nemlig saa snart en anden Øbo tog Ordet om dette Forslag, men da min Begæring om Ordet blev overhørt af den højtærede Formand, har jeg først faaet Ordet nu og skal derfor af Hensyn til den meget lange Diskussion, som allerede har været ført, fatte mig overmaade kort. Jeg kan maaske indskrænke mig til at optage det eneste Punkt, som egentlig staar tilbage, nemlig at anbefale, at der fra den Side, som interesserer sig levende for dette Baneanlæg, og som anerkender det ubetinget berettigede i denne Undtagelseslov, sker en Tilnærmelse til den anden Side i dette Ting, der ønsker, at Sagen skal behandles i et Udvalg. Jeg henstiller derfor til Lovforslagets oprindelige Anbefalere, at de gaa ind paa denne Tanke. Jeg har en Følelse af, at man ellers fra den anden Side vil føle sig forurettet, hvis der gennem en Afstemning her kunde forceres en

øjeblikkelig Vedtagelse af Lovforslaget. Jeg retter naturligvis kun denne Anmodning til de Herrer i Overbevisning om, at det er det rette, og i Haab om, at Sagen dermed ikke maa blive forsinket, men at den i dette Udvalg, som eventuelt bliver nedsat, maa blive behandlet med den størst mulige Skyndsomhed. Jeg skal indskrænke mig dertil af Hensyn til den lange Debat.

Bjerre: Da jeg ganske kan slutte mig til den højtærede Indenrigsminister og til de Herrer, der have talt for Banen, skal jeg selvfølgelig ikke forlænge Diskussionen. Jeg vil blot sige dette, at hvis jeg i fjerneste Maade havde Frygt for, at det skulde blive en Præcedens for Fremtiden, vilde jeg ikke stemme for Forslaget; men det er min bestemte Overbevisning, at det vil det ikke kunne blive allerede af den Grund, at der her er fuldstændig eksceptionelle Forhold til Stede, hvad enhver af de Herrer vil kunne overbevise sig om ved at se paa Landkortet og nærmere betragte de Forhold, som ere til Stede, og som bevirke, at ingen nu vil bygge Banen, fordi der ingen Mennesker er. Jeg vil derfor indtrængende anmode det høje Ting om at tage velvillig paa denne Sag og at betragte det som en Retfærdighedshandling mod denne Del af Landet og først og fremmest mod den brave Fiskerbefolkning, som vi tale saa meget godt og pænt om, men som vi gøre saa overmaade lidt for, naar det kommer til Stykket — i alt Fald have vi ikke gjort det endnu — og ogsaa som en Retfærdighedshandling over for Ty. Jeg synes, at det er uomtvisteligt, at denne Landsdel er bleven forurettet med Hensyn til Baner, idet de fik deres temmelig tarvelige Bane meget sent og paa eksceptionelt dyre Vilkaar i Sammenligning med, hvad Beboerne af det øvrige Land have givet.

Der blev udtalt af det ærede Medlem for Odense (Koch), at det var Aalborgs interesser — det var vel Meningen — der havde sejret over Tistedinteresserne i 1894. Det passer aabenbart ikke. Thi Aalborg har aldrig været mod Fjerritslev—Tistedbanen, men den vilde naturligvis ikke betale denne, men kun det Stykke, den selv havde Gavn af, og af Tistedfolkene kunde man ikke med Billighed forlange, at de skulde betale for syv Mil, naar de kun havde Brug for fire. Det er det eksceptionelle Forhold. Hvordan Aalborg og de Byer, jeg har den Ære at repræsentere, stille sig til denne Sag, om de byde sig om den eller ikke, om de ere for eller